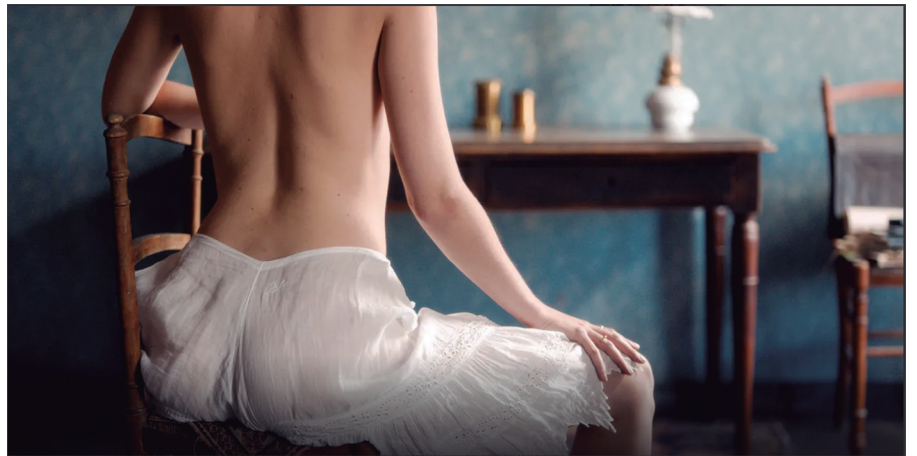

Set poemes

per Toni Roca Pineda

LA SANG INTERIOR

És inexplicable
aquest dolor.
I el dolor puny i fa mal,
es vessa per una mena
de sang interior, transpira
per cambra oberta,
flueix al corrent
discontinu que sembla
no tenir fi.
Tornes endarrere
i tornes a l'escriptura,
al poema solitari quan
la nit és ampla
gola del llop, angoixa
de crueltat infinita.
Però aquí estic
i aquí soc,
estimada, aferrat
al vers tan inútil
com idiota.
El mot que no escampa
la boira, la fa ambiciosa
i sense escrúpols, arribista,
tenaç, compulsiva, neuròtica,
serp que em porta al silenci,
absurd camí de la derrota
i l'exili.
Angúnia de la meva angúnia,
pell tancada amb la referència
—sense data— d'estiu,
ara tancat ocell a la gàbia.
I persisteix gota a gota
tristor treballada plec a plec
amb ressonància
a la vora del dia que mai s'esgota,
perllongada imatge, lúcida
pressió al cor mentre les hores
són lentes i són amargues.

CARLA O LA COLÒNIA

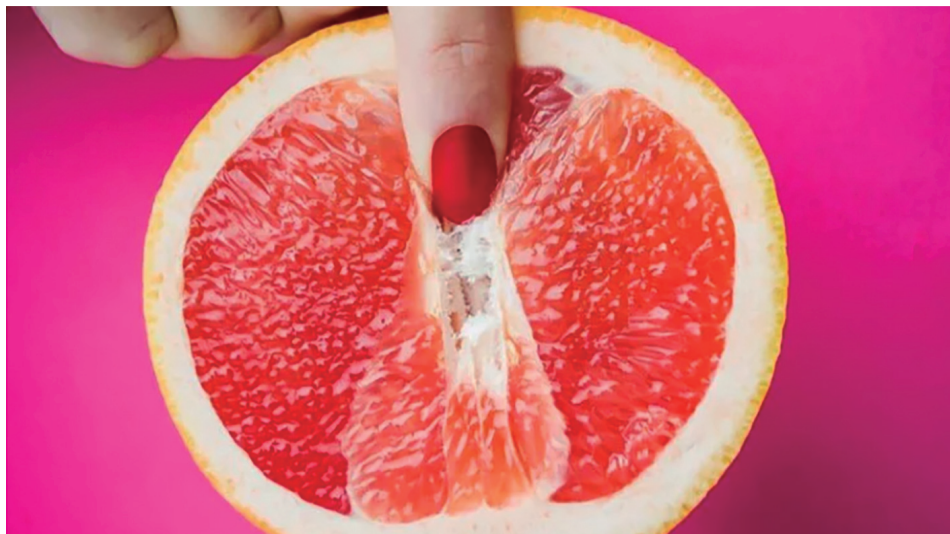
Aigua de colònia.
París o la incertesa.
Hi ha el desig de la dona
probable anomenada Carla,
ferms els pits, perfecta
la cintura.
Llarga faldilla nua
per on l'entrecuix
és el nèctar. O desfullada
flor de reminiscències
italianes.
Llet o colònia,
líquid embriac, la dona
balla i és propera
a la disbauxa parisenca.
Mor Baudelaire.
Mor Renoir.
Mor Toulouse-Lautrec.
Mor McDonald's / Pizza Hut.
Però viva colònia
que m'aixeca el sexe.
I Carla.

EM MOVIA LA PASSIÓ CONCENTRADA I DURA

L'hivern quasi em col·lapsa
el cor.
I tot és metàfora.
De la metàfora.
Però l'amor vincla
i s'esquinça a l'interior
d'un teixit feble, fràgil
com el cor que ara es trenca,
es fa desesper, penúltim
esclat de lluminosa
textura entre boira
de mots.
T'estimava i l'herba
era el perfil
i era la figura.
Endevinat espectacle
de la teva carn encesa
i nua sota pell cremada
i sol ixent.
Em movia la passió concentrada
i dura.

PACKWARD 1944 (a Rosa Rodríguez Branchat)

Veronika era la nit.
I la nit vertigen
tancat de la teva mirada.
O triangle suspès
rere ell venturós record
d'ella; l'ull tapat, amagat
entre la suavitat d'un or
que volia ser perenne,
mirada a la recerca
del bosc, perdut itinerari
de perdut viatger.
Era —i a la vegada— l'ombra
del cotxe, un Pakward, 1944,
matrícula de Califòrnia,
conduït per assassins borratxos
de mescal i altres herbes
de nom que no conec.
Veronika, vora el teixit
càndid de l'amor fou núvol,
passatger, cadència d'anys 40
i encara lluny la guerra de Corea
i per la intimitat propera de Henry James
i la seva big-band creuant totes
les autopistes del país.
Veronika, Veronika...
I ara les mans només per a tu,
estimada, em tremolen.
Pakward 1944.

CLÍTORIS

Oberta la boca
del clítoris,
l'asedegada
llengua és rèptil
voraç, nirvi
sense pietat
ni misericòrdia
probable.
Boca roja
on conflueixen
dibuixats llavis
que tot ho absorbeixen
mentre el treball
—el lent treball—
és constant,
aleshores perdurable.
Se'm dispara un desig
sense cap vocació
de delit. Transferència
de la sang com una mena
de compacta unió de la carn
interior. Cerimònia i ritus
i la suor impregna el teu cos,
encercla el cor i tot com
mantega calenta sota sol
inclement del migdia es fon
per entre cuixes, sobre muscles,
vora un clima de desig.
T'insultava i m'insultaves
i les paraules eren salvatges.
Salvatges de terra endins.
Tindré
record d'aquesta nit estimada
mentre un líquid d'amor espès
llenega i em llenega cos avall.

QUINA FRIVOLITAT ARA QUE HO RECORDO

Qualsevol amor sempre és bo. Qualsevol mà a la
foscor del cinema busca una altra mà, altra carn.
Qualsevol desastre pot omplir la teva vida.
Qualsevol nit pot sortir el sol. Però una orenella
no fa estiu. O la dolçor de la teva cara i l'explosió
d'un cos desconegut. Humanitat i silenci a la
foscor del bar entre parelles que es toquen,
cambrer alegre de la vida alegre i el *ginger-ale*
with bourbon d'Oregon trenca el tracte i provoca
la besada als llavis... Quina frivolitat ara que ho
recordo mentre cau la pluja i la tardor —raïm,
magranes, taronges— deixen de ser promeses

quotidianes als meus ulls. Ara la pobresa de la
terra em commou i a l'angúnia de la meva
cambra es trenca un fil que no és elèctric, raja i
flueix sang coneguda, sang assaborida i beguda,
compartida gota a gota amb l'esplendor
imprevisible dels dies que passen i la tristor
col·lapsa i em col·lapsa el cor. Centre neuràlgic i
la ciutat és el dolor i és la fam. Lluny, entre nits
i solemnitats sento l'udolar dels gossos. I tinc
fred.

CAL CASAR-SE, DORIS DAY
(a Estefania Torres)

L'any que vàrem viure perillosament la terra
—geografia humana inclosa— és terra
devastada amb la propietat absoluta d'adjectius
que ens portaren tot just a l'entrada principal de
l'infern. No cal, però, reflexionar gaire la cosa;
el pertorbable dolor —perquè és dolor i és
pertorbable— nimfomaniac, metastasi, alquímia
i tocar trompetes angunioses que la respiració et
talla amb sang i pólvora mentre el plaer es
desenvolupa com l'horabaixa dintre la boca del
llop. Res és estrany i tot és veritat. I no trobar
la pau —i la frase fa olor de religiositat
d'estampeta— vol dir tornar a paranys d'angoixa
i ansietat. No, no val la pena. No, no la pena,
el dolor. Cal casar-se amb Doris Day.

TONI ROCA PINEDA
Puig des Molins / Beverly Hills / Tardor / 2009 ■